

ARGUMENTS CONTRA LA GUERRA

Totes les persones que ens oposem fermament a la guerra, totes les organitzacions que vàrem demanar a la ciutadania que es manifestés activament contra l'agressió que el govern dels Estats Units volia perpetrar contra Iraq, sabem la força que té la voluntat de pau del poble de Catalunya.

La immensa manifestació del 15 de febrer a Barcelona i les grans mobilitzacions posteriors a molts indrets del país fan més pregona la necessitat d'expressar altre cop el nostre rebuig. També ens inviten a fer encara més explícits els motius pels quals ens oposem a la barbàrie de la guerra.

Des del més profund neguit pels costos polítics, culturals i, sobretot, humans que comportarà de manera inexorable aquesta agressió, volem declarar solemnement que aquesta no és una guerra justa. Però també volem denunciar les raons falses, el motius tèrbols i el frau democràtic dels que volen justificar-la, posant en perill principis bàsics de la solidaritat humana i de la convivència civilitzada.

Fets i raons

La guerra de 1991 havia estat precedida de l'ocupació de Kuwait, un acte que vulnerava indiscutiblement la legalitat internacional. Ara, el règim de Sadam Hussein (un dèspota sanguinari i repressiu, recolzat pels Estats Units quan s'enfrontava a Iràn) no ha proporcionat cap motiu per un atac militar a gran escala, com el que està a punt d'iniciar el govern dels Estats Units i els seus aliats seguidistes. La crònica de la guerra anunciada té unes altres fites.

Vivim avui en un món encapçalat per una gran superpotència. Per tant, presentar l'agressió planejada com una "guerra preventiva" i de "legítima defensa" no sols és un insult a la raó i una vulneració del dret internacional; és també una cruel manifestació de prepotència, a més de ser una aposta de futur perillosíssima i farcida de perversions. Sobretot, quan està progressant el desarmament iraquíà mercès a les inspeccions i negociacions empreses per les Nacions Unides. L'eficàcia demostrada d'aquestes actuacions deslegítima del tot les raons invocades pel govern dels Estats Units.

Tanmateix, dins l'actual context planetari, cap unilateralisme és viable. L'única perspectiva assenyada és regenerar el marc de concertació internacional que respongui a la multilateralitat efectiva del món en què vivim. Cal reforçar, en conseqüència, els organismes internacionals que han de permetre que les armes no substitueixin a la diplomàcia, la legalitat i el desenvolupament de polítiques internacionals respectuoses amb els drets de les persones i els pobles. En particular, és vital enfortir i democratitzar institucions com les Nacions Unides i el Tribunal Penal Internacional, que constitueixen la màxima expressió, tot i que perfectible, d'un ordre sustentat en el dret internacional.

Però és encara un somni aspirar a una comunitat internacional regulada per principis de justícia, amb institucions democràtiques, proveïda de mecanismes eficients i equitatius. La pau, mentrestant, es veu també amenaçada per la presència de poderosos interessos, com és el cas del complex militar-industrial de Nordamèrica, així com de bona part dels sectors vinculats a la indústria del petroli. Cal recordar que el petroli va ser el factor clau de la colonització britànica del Pròxim

Orient, una ombra que es prolonga sinistra en l'actual conflicte. Cal remarcar que l'entrelligament dels interessos d'importantes petroleres amb el govern del president Bush és un motiu d'alarma que fa planar molts dubtes sobre les veritables motivacions per anar a la guerra. Cal insistir en que la comunitat internacional també hauria de parlar en relació a les polítiques d'intervenció imperialista o neocolonial a la regió. Cal exigir sobretot coherència i equitat, i denunciar el menyspreu sistemàtic en front de les resolucions de Nacions Unides per part d'Israel, que està sotmetent a expropiació i massacre al poble palestí, sota la fèrula sanguinària d'Ariel Sharon. Cal concloure, en fi, que amagar dades històriques, manipular informacions, emprar diferents pesos i mesures són fets prou reveladors de la perversitat de les raons invocades per justificar els horrors d'una guerra contra Iraq.

Revifar l'impuls democràtic

La guerra que ha començat ha de situar-se en el marc d'una cultura democràtica no prou arrelada. Convé remarcar que moltes de les esperances encoratjades per l'enfonsament del món bipolar (que es va forjar després de la Segona Guerra Mundial, en benefici de les dues superpotències), s'han esvaït amb més pena que glòria. El parcial desarmament nuclear no ha suposat la fi de les polítiques bel·licistes, ni la fi dels exèrcits, ni la de les armes de destrucció massiva. A més, ara per ara, els drets humans i les llibertats democràtiques estan patint erosions i ofenses que no haurien de romandre sense resposta. No podem acceptar sense oposició una nova fallida de l'ordre internacional tan treballósament construït des de 1945, com succeí en els anys trenta. Els europeus som hereus d'una història violenta i terrible. Amb horrors ben coneguts, practicats a casa, i també exportats a altres continents. I tota guerra deixa enrere un reguitzell d'herències enverinades que costa molt de superar. Els esdeveniments de l'antiga Iugoslàvia ens ho han recordat amb gran dramatisme fa ben poc.

La responsabilitat amb el passat és la clau de la nostra posició present. I per tal de vèncer alguns dels perills que amenacen la civilització moderna hem de pregonar simultàniament la subjecció de la força a la raó democràtica, i la superació dels conflictes a través del diàleg, el compromís i l'eventual sotmetiment a unes jurisdiccions internacionals respectables i respectades. Però tot això exigeix un impuls democràtic permanent que lligui les millors aspiracions i conquestes d'antany amb els nous reptes i problemes d'avui i de demà. Fet i fet, els valors de la lluita contra el feixisme, contra la discriminació o l'exclusió social i de gènere, contra el militarisme com a negoci i com a negociació de la democràcia, que han impregnat la lluita i la cultura anti-feixista, anti-colonial, per la pau i pel desarmament, des dels anys quaranta fins ara, són, haurien de ser, conjuntament amb la lluita contra la pobresa i per un món sostenible, el fonament moral d'aquestes tasques polítiques.

Un govern que dona l'esquena al poble

Dins tot aquest context, brilla amb llum sinistra el bel·licisme actiu del govern espanyol, d'una manera molt particular el del president del govern, José Mª Aznar, clamorosament aprovat per tots els parlamentaris del Partit Popular el dia 4 de març. Volem denunciar en els termes més inequívocs aquesta posició. Primer, perquè la guerra de Bush no és una guerra justa, i és immoral provocar un

mal molt superior al bé que es vol protegir o aconseguir; els homicidis a gran escala no són formes civilitzades de resoldre els conflictes socials.

En segon lloc, perquè el govern espanyol està ensorrant els fonaments de qualsevol política exterior espanyola raonable i responsable. Som un país de la conca mediterrània, fronterer amb països d'arrel àrab i on l'Islam és la religió de la immensa majoria. Amb molts d'aquests països hi tenim molts intercanvis comercials i, sobretot, humans. Som alhora un país europeu. Formem part d'una comunitat de països unida per una història dramàtica i per interessos de tota índole. La Unió Europea ha de fer contribucions positives a la pau al món, ha de fer pesar les idees de dret i de justícia en què creuen tantíssims dels seus habitants en l'actual crisi. La direcció presa pel govern espanyol va exactament en la direcció oposada. Compromet la pau i compromet els interessos de bon veïnatge i de cooperació activa amb les nacions del nostre entorn. Compromet, alhora, la nostra confiança a l'Amèrica Llatina, on el suborn i el xantatge per a canviar les orientacions dels seus governs estan a l'ordre del dia. Les vagues promeses nord-americanes de guanys futurs a canvi de fer-los costat en la guerra i d'ajudar-ne als preparatius són de la més profunda immoralitat, i ofenen la dignitat de la majoria dels ciutadans del nostre país.

En tercer lloc, volem cridar l'atenció sobre el frau polític que el PP està cometent envers els ciutadans espanyols. Perquè és pervertir els usos democràtics actuar en nom del poble i en contra dels sentiments majoritaris de la població. Perquè és deshonest ocultar els horrors de la guerra, manipular informacions, posar els aparells de l'estat al servei d'interessos partidistes, com estem patint amb creixent indignació dia rere dia. Els fets socials no són mai unidimensionals. I les guerres, encara menys. De l'onze de setembre de 2001 ençà, la retallada dels drets democràtics i l'ofensiva del militarisme han anat del bracet. S'han produït agressions importants als sistemes de garanties i de drets del ciutadà: *l'habeas corpus*, la lliure circulació de les persones, el dret a la defensa jurídica, la presumpció d'innocència, que constitueixen el canemàs bàsic de la democràcia, són denegats diàriament i seriosa a molts països. Les amenaces a la llibertat d'expressió es poden detectar a molts indrets. Al nostre país es palès que els mitjans de comunicació públics incompleixen greument els seus deures d'objectivitat. S'han manipulat informacions de la màxima rellevància en relació a la crisi internacional actual, ens han mentit descaradament o, senzillament, no s'ha informat a la gent de les campanyes per la pau i contra els esforços bel·licistes del govern.

Lluitar per la pau i la justícia

Amb tota rotunditat volem afirmar que per fer front a aquests perills cal una actitud de ferma en la defensa de les llibertats democràtiques. L'agressivitat de l'imperi i la divisió i feblesa de la comunitat internacional són, en part, el producte de l'afebliment dels ideals democràtics de les generacions passades, de l'experiència d'aquells que varen viure i sobreviure al triomf de les polítiques de força que abocaren el món a la guerra el 1939. Aquell va ser el context on es va dur a terme l'holocaust del poble jueu i l'extermini de la dissidència política o de grups socials sencers en mans de Hitler, Stalin i altres personatges d'amarga però obligada memòria, aquell va ser el context en el qual es varen llençar les bombes sobre Hiroshima i Nagasaki. No podem, doncs, passar per alt que la lluita contra la guerra és la lluita per la democràcia i pels drets dels ciutadans. També volem

expressar la nostra preocupació pel divorci creixent entre els governants i el poble, entre aquells qui prenen les decisions i uns ciutadans que no volen propaganda sinó informació. La democràcia no pot ser reduïda a consultes electorals periòdiques. La formació de majories i de minories és un element cabdal d'una vida democràtica plena, però no ha d'arraconar el reconeixement de la diferència nacional, social o personal, de la pluralitat garantida pel dret, de la socialització de la informació i del coneixement, de l'eliminació de les situacions de marginació social que aparten a molts sectors de la política. En concret i en particular, requerim avui als partits polítics que assegurin el pluralisme informatiu i els criteris de veracitat i contrastació de la informació que són exigibles als aparells d'un estat democràtic.

Per aquest seguit de motius, totes les persones que ens vàrem manifestar contra la guerra ens sentim en l'obligació moral de fer pesar la nostra acció i les nostres raons. Ens mobilitzarem perquè estem contra la barbàrie que els poderosos de la terra preparen i perquè estem contra els fonaments dels seu món d'interessos sense escrúpols i de la seva cultura de l'horror. Perquè no volem ser còmplices de l'assassinat d'innocents i de civils que la guerra comportarà de manera irreversible. Per tot plegat, demanem un aixecament democràtic i pacífic contra la guerra, contra la por, contra el despotisme, contra la injustícia i contra la brutalitat feta norma. És tant el nostre rebuig i la nostra convicció que no pararem de manifestar-nos, d'expressar-nos, de defensar-nos, fins que altre cop surti el sol.

És intolerable que una majoria parlamentària s'enfronti a un majoria ciutadana. Durant les últimes setmanes la voluntat popular ha quedat ben palesa. Les manifestacions amb rècord d'assistència, la unanimitat de l'arc parlamentari amb l'excepció del PP, les opinions recollides en enquestes d'opinió dutes a terme per organismes oficials, en són proves contundents. Doncs bé, aquestes complicitats amb plans homicides i aquestes conductes fraudulentas pel que fa a una sana cultura democràtica, no haurien de sortir de franc. Per això proposem que en les properes conteses electorals cap vot vagi a parar a aquelles organitzacions o candidats que hagin fet costat al bel·licisme governamental.

Aturem la guerra! Que no es perpetri una matança en nom nostre! Cap vot per a un bel·licista!

(Paràgraf afegit després de l'esclat de la guerra)

Finalment la guerra ha començat, tot i que guardàvem esperances de que fos evitada al veure la gran força cívica i les grans mobilitzacions que s'havien bastit a nivell planetari. La ràbia i la impotència s'ha apoderat de molts de nosaltres al veure com Bush, Blair i Aznar no han escoltat la veu dels ciutadans contraris a la guerra. Sabem que les guerres no arreglen res, sinó al contrari, creen nous conflictes que després triguen generacions en resoldre's. També sabem que en la guerra la mentida és un arma on es sacrifiquen llibertats i que després, les víctimes innocents es comptaran per milers. Ara cal estar al costat dels milions de ciutadans que continuen dient "No a la Guerra", però després, caldrà passar comptes i demanar responsabilitats. Perquè la pau era possible.

(Aquest document ha estat promogut des del CENTRE DE TREBALL I DOCUMENTACIÓ. Serà presentat oficialment en un acte públic al PALAU DE LA MÚSICA CATALANA el 28 de març de 2003).